

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 389/08-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť MUDr. D. K., H., zastúpeného advokátom JUDr. R. O., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 393/06 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 393/06 p o r u š i l základné právo MUDr. D. K., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. MUDr. D. K., p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré mu j e Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. MUDr. D. K., p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 412,11 € (slovom štyristodvanásť eur a jedenásť centov), ktoré j e Krajský súd v Bratislave

povinný vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. R. O., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 22. októbra 2008 č. k. II. ÚS 389/08-10 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť MUDr. D. K., H. (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 393/06 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že: „Rozsudkom zo dňa 20. 2. 2006 č. k. 11 C 344/1997-351 Okresný súd Bratislava II zaviazal žalovaného zaplatiť mi náhradu mzdy v sume 927.793,45 Sk a zamietol môj žalobný návrh ... na zaplatenie úrokov z omeškania. Dňa 30. 5. 2006 som podal proti výroku tohto rozsudku o zamietnutí žalobou uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania odvolanie a domáhal som sa zmeny napadnutého výroku uvedeného rozsudku a prisúdenia úrokov z omeškania

Vec týkajúca sa uvedeného môjho odvolania proti výroku prvostupňového rozsudku o nepriznaní úrokov z omeškania napadla na Krajský súd v Bratislave dňa 17. 8. 2006 a má číslo konania 8 Co 393/2006. Krajský súd v Bratislave je však od tejto doby úplne nečinný a nerobí nič za účelom rozhodnutia o mojom odvolaní. Podotýkam, že nejde o vec skutkovo a právne náročnú, naviac odvolanie smeruje len proti výroku o úrokoch z omeškania, takže vo veci nie je potrebné nariaďovať pojednávanie (§ 214 ods. 2 písm. f/ O. s. p.). ...

Aj z hľadísk posudzovania prieťahov v konaní (...) možno vyvodiť, že nejde o vec tak skutkovo a právne zložitú, aby krajský súd nebol v stave o nej rozhodnúť za 17 mesiacov (!). Nečinnosť krajského súdu je o to zarážajúcejšia, že jedná sa o odvolanie len do úrokov

z omeškania, výrok o náhrade mzdy je už dávno právoplatný; vo veci nie je potrebné ani nariaďovať pojednávanie. Navyiac sa jedná o vec pracovnoprávnu, kde je potrebné venovať zvýšenú pozornosť tomu, aby prietahy v konaní nevznikali. ... Za vzniknuté prietahy v konaní zodpovedá preto jedine Krajský súd v Bratislave.

... V tomto prípade krajský súd je takmer 17 mesiacov úplne nečinný, a to v pracovnoprávnej veci, nie je schopný rozhodnúť jednoduchú vec a takéto zbytočné prietahy už nemožno inak ako satisfakciou napraviť. V týchto pomeroch mám pocit márnosti celého môjho konania, keď sa ako žalobca po 11 rokoch od začatia konania nemôžem dočkať rozhodnutia celej pracovnoprávnej veci.

Preto žiadam priznať mi podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a § 56 ods. 4 zák. č. 38/1993 Z. z. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50.000,- Sk, ako aj podľa § 36 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. uložiť Krajskému súdu v Bratislave uhradiť mi trovy konania vo výške 8.011,- Sk (2 úkony právnych služieb po 3.176,-Sk / 1. príprava a prevzatie právneho zastúpenia, 2. podanie ústavnej sťažnosti /, podľa § 11 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z., a dva krát režijný paušál po 190,- Sk, všetko násobené 19 % sadzbou DPH podľa § 18 ods. 4 cit. vyhl.). ...

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žiadam, aby Ústavný súd SR vydal podľa Čl. 127 ods. 2 a 3 Ústavy SR a § 56 zák. č. 38/1993 Z. z. tento nálež:

Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 393/2006 porušené bolo.

Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 393/2006 konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie skončená.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- Sk, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Bratislave je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania v sume 8.011,- Sk na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu. “

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: krajský súd, zastúpený jej predsedníčkou JUDr. G. Š., listom z 11. decembra 2008

sp. zn. Spr. 3729/08 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu krajského súdu z 9. januára 2009.

2.1 Predsedníčka krajského súdu uviedla chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodala najmä, že:

„... Predmetnú výzvu, sťažnosť a uznesenie predložil vyšší súdny úradník dňa 26. 11. 2008 na vyjadrenie predsedníčke senátu 8 Co, ktorá sa k veci písomne vyjadrila, podaním doručeným dňa 02. 12. 2008.

Uviedla, že predmetná vec sp. zn. 8 Co 393/2006 bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie dňa 17. 08. 2006 do senátu JUDr. J. G.

Na základe môjho opatrenia ako predsedníčky krajského súdu, bola vec pridelená dňom 18. 02. 2008 na vybavenie do senátu 12 Co spolu s ďalšími viac ako 200 vecami.

V súčasnej dobe je vec rozhodnutá, a to dňom 30. 09. 2008. ...

Oznamujem Vám, že Krajský súd v Bratislave podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ÚS SR.“

2.3 Právny zástupca sťažovateľa v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedníčky krajského súdu zaujal takéto stanovisko:

«... Je síce pravdou, že Krajský súd v Bratislave v konaní, ktorého sa týka podaná ústavná sťažnosť, rozhodol rozsudkom zo dňa 30. 9. 2008 č. k. 8 Co 393/2006, tento rozsudok mi však bol doručený až dňa 1. 12. 2008. To znamená, že krajský súd rozhodol v pracovnoprávnej veci vyše 2 roky a 2 mesiace odvtedy, ako mu vec napadla (dňa 17. 8. 2006) a rozsudok doručil právnenému zástupcovi sťažovateľa až 2 roky a 4 mesiace odvtedy, ako mu vec napadla. Podotýkam, že konanie sa začalo ešte v roku 1997, a jednalo sa o pracovnoprávnu vec. Za týchto okolností je úplne zjavné, že konanie od začiatku bolo sprevádzané zbytočnými prietahmi, pričom pokiaľ sa jedná o konanie pred krajským súdom (ktorého sa týka podaná ústavná sťažnosť), tak v tomto konaní bol krajský súd po dobu 2 roky a 2 mesiace úplne nečinný (napriek mojím niekoľkonásobným urgenciám), a neurobil vôbec žiadny úkon, ktorý smeroval k rozhodnutiu veci, čo vyplýva aj z vyjadrenia

predsedníčky krajského súdu (nevyplýva z neho však žiadny rozumný dôvod, ktorý by tento neúnosný stav ospravedlňoval). Zrejme až ústavná sťažnosť bola dôvodom, že krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je zřejmé, že v konaní pred Krajským súdom v Bratislave č. k. 8Co 393/2006 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov tak, ako je uvedené v petite podanej ústavnej sťažnosti, takže je daný dôvod na vyhovie ústavnej sťažnosti v časti týkajúcej sa deklarovania porušenia základného práva. Keďže Krajský súd v Bratislave už rozhodol, nie je dôvod iba na to, aby Ústavný súd SR prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov (ako som žiadal v petite ústavnej sťažnosti); avšak ústavný súd môže vyhovieť ostatným petitom ústavnej sťažnosti, nakoľko tie dôvodné sú aj v dnešnej dobe (najmä je evidentné, že došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov) navyiac aj s poukazom na to, že podľa článku 127 ods. 2, veta prvá, Ústavy SR existencia porušenia základného práva je vždy dôvodom na vyhovie ústavnej sťažnosti, naproti tomu podľa článku 127 ods. 2, veta druhá, Ústavy SR v prípade porušenia základného práva nečinnosťou je príkaz konať vo veci fakultatívnou súčasťou rozhodnutia ústavného súdu (arg. „ústavný súd môže prikázať“) a neprichádza z logiky veci do úvahy najmä tam, kde tesne pred rozhodnutím ústavného súdu o ústavnej sťažnosti pre zbytočné prietahy v konaní príslušný orgán vo veci rozhodne (obvykle pod tlakom podanej ústavnej sťažnosti); takáto situácia však neznamena, že nieje dôvod na vyhovie ústavnej sťažnosti preto, že príslušný orgán rozhodol tesne pred rozhodnutím ústavného súdu o podanej ústavnej sťažnosti.

S poukazom na to žiadam o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko zbytočné prietahy v konaní trvajúce 2 roky a 2 mesiace absolútnej nečinnosti krajského súdu (so zohľadnením toho, že konanie nebolo ako celok skončené za dobu vyše 11 rokov od začatia konania) už nie je možné inak napraviť a následky prietáhov odstrániť, pričom návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia som odôvodnil v podanej ústavnej sťažnosti.

Na záver oznamujem, že na vykonaní verejného ústneho pojednávania vo veci netrvám a súhlasím s tým, aby sa o veci rozhodlo na neverejnom zasadnutí senátu.»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 393/06:

Dňa 17. augusta 2006 bolo krajskému súdu predložené na rozhodnutie odvolanie sťažovateľa vo veci o náhradu mzdy s príslušenstvom. Sťažovateľ viedol spor s F. v B. už od roku 1997, pričom jeho odvolanie smerovalo proti výroku o príslušenstve.

Dňa 30. septembra 2008 odvolací súd rozsudkom č. k. 8 Co 393/06-416 rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil.

Dňa 1. decembra 2008 bol uvedený rozsudok doručený sťažovateľovi.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 393/06 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania bola vec pracovnoprávneho charakteru, išlo o priznanie úrokov zo mzdy, t. j. vec, ktorej povaha (spor o financie, ktoré mohli byť zdrojom príjmov sťažovateľa) si vyžadovala osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 145/03, I. ÚS 65/04).

1. *Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného odvolacieho konania zjavne nebola závislá od zložitosti veci, ale, ako to bude ďalej vyhodnotené, výlučne od správania (postupu) krajského súdu. Napokon ani predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení nepoukázala na skutkovú alebo právnu zložitost' posudzovanej veci.*

2. *Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom.*

3. *Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že celkové trvanie napadnutého konania viac ako jedenásť rokov bolo samo osebe celkom jednoznačne neprimerané.*

Ústavný súd ďalej konštatuje, že krajský súd bol v danej veci bez akýchkoľvek dôvodov dlhodobo nečinný, pretože minimálne poldruha roka vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas napadnutého súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu krajského súdu. Tieto nedostatky plynulosti konania pred krajským súdom by však samy osebe neznamenal porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ale kvalitu porušenia tohto ústavného práva nadobudli v kontexte celkovej viac ako jedenásťročnej dĺžky celkového konania, na čo odvolací súd nemohol neprihliadnuť.

Okrem uvedeného ústavný súd konštatuje, že na skutočnosť, na ktorú poukázala predsedníčka krajského súdu, že vec bola „*pridelená dňom 18. 02. 2008 na vybavenie do senátu 12 Co spolu s ďalšími viac ako 200 vecami*“, nebolo možné prihliadnuť. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu

a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí - a teda vykonanie spravodlivosti - bez zbytočných prieťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na nadmerný počet vecí a na dlhodobu obmedzenú personálne kapacity príslušných súdov (*mutatis mutandis* I. ÚS 119/03).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 30. septembra 2008 bol v predmetnej veci na krajskom súde vyhlásený rozsudok, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk, teda 1 659,70 €, pretože „v týchto pomeroch mám pocit márnosti celého môjho konania, keď sa ako žalobca po 11 rokoch od začatia konania nemôžem dočkať rozhodnutia celej pracovnoprávnej veci“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd

preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadost'učinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä vzhľadom na povahu veci a vzhľadom aj na celkové - viac ako jedenásťročné - trvanie napadnutej veci považuje za primerané voči krajskému súdu priznať v sume 1 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 11. marca 2008, spísanie sťažnosti podanej ústavnému súdu z 11. marca 2008 a písomné stanovisko k vyjadreniu krajského súdu z 9. januára 2009). Za dva úkony vykonané v roku 2008 patrí odmena v sume dvakrát po 105,42 € a režijný paušál dvakrát po 6,31 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2009 prislúcha odmena v sume 115,90 € spolu s režijným paušálom 6,95 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 346,31 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 65,80 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 412,11 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2009